

Poslední neděle církevního roku – v katolické tradici Slavnost Krista krále, v reformační tradici Den Bible, nebo také neděle věčnosti – tedy poukazující na věčnost (Jednota bratrská) 25. 11. 2012

„Budte připraveni a vaše lampy (vaše svíce) ať hoří“ /L 12,35/

Da 7,9-10.13-14

Zj 1,4-8

L 12,35-40 Výzva k bdělosti

Církevní rok je důležitý a smysluplný, je dynamický, dává vždy určitému období jedinečný smysl a hloubku. Začíná radostným adventním očekáváním a vánočními svátky narození Mesiáše, které doznívají v čase po Zjevení Páně. Šest týdnů před Velikonocemi máme příležitost k postu a pokání v postním období, které vrcholí svatým velikonočním týdnem. Lítost nad vlastní nedokonalostí a hříšností a smutek z Kristova utrpení vystřídá radost ze zázraku vzkříšení a daru nového života. To úžasně souzní i s jarním probouzením přírody – vše se obnovuje, rozkvétá, jásá. 40. den po Velikonocích si připomínáme Ježíšovo navrácení se k Bohu, do Boží dimenze (Nanebevstoupení) a 50. den po Velikonocích slavíme narozeniny křesťanské církve (Svatodušní svátky). Týden po nich je neděle Boží Trojice, kdy přemýšlíme o těžko pochopitelné, pluralitní Boží existenci. V období posvatodušním je dostatek času připomínat významné křesťanské svědky a mučedníky (K.Farský, Cyril a Metoděj, M. J. Hus, kníže Václav, J. Á. Komenský...). Na podzim je slavnost Díkůvzdání za úrodu (1. říjnovou neděli). Na přelomu října a listopadu myslíme na své drahé zesnulé a uvědomujeme si vlastní konečnost. Jsme však povzbuzováni slovy z Písma, že kdo věří v Ježíše Krista, nezemře na věky – nezemře tou druhou, věčnou, duchovní smrtí. V závěru církevního roku (listopad) zaznívají v křesťanské církvi motivy soudu, Božího účtování – hodnocení našeho života, i výzvy k připravenosti, bdělosti, vytrvalosti ve víře. Končí církevní rok a nám je připomínáno, že všechno jednou skončí, všechno má svůj počátek i konec, jen Hospodin je věčný. Proto ta dnešní biblická čtení – prorocké vize posledních dnů. Nemá na nás padnout hrůza a děs, vždyť nastane v plnosti Boží vláda spravedlnosti a pravdy, lásky a milosrdenství. Ti, kteří náležejí Kristu, kteří ho ve svém životě přijali za svého Pána a Zachránce, ti se nemají čeho bát. Nemáme se čeho bát!

V životě každého člověka jsou důležité rituály – určité obřady, zvyky, zvyklosti. V běžném každodenním životě nám pomáhají některé rituály. /Psychologové hovoří o důležitosti, ba nutnosti některých rituálů, např. při usínání, při odchodu z domova nebo příchodu, o nutnosti urychleného obnovení základních rituálů po nějaké pohromě, katastrofě, apod./ Svátky, slavnostní rituály spojují lidi. Třeba sváteční jídlo nebo i společné jídlo vůbec spojuje lidi, je důležité pro naše vzájemné vztahy. Křesťanství nabízí lidem v průběhu celého roku rituály a dává jim hlubší, duchovní rozměr, nejen ten hmotný. Mezi tyto důležité a krásné rituály patří i ADVENT a VÁNOCE. Jsou důležité i pro nevěřící lidi – i oni je přece rádi a nadšeně slaví, i když nevnímají duchovní rozměr těchto křesťanských svátků. Rozsvěcení adventního věnce nebo svícnu za zpěvu nebo slavnostního ticha /i ticho je někdy

smysluplné a potřebné!/, společné zdobení, přípravy, dárky, sváteční stůl... to všechno je důležité, stmelující společenství rodiny, přátel, sboru. A biblická zvěst tomu všemu teprve dává ten pravý význam a hloubku.

Děkujeme za dar dynamického církevního roku, děkujeme za jeho rituály, děkujeme, že jsme se dožili závěru roku a budeme moci za týden společně radostně vstoupit do nového období – do času adventního. Jen budme bdělí, připravení, a naše srdce ať hoří vírou i stálou nadějí!
Amen.

/J. Buttová, 25. 11. 2012 Krč/